

මාගල දිගෑරීම හෙවත් සෞඥ්‍යාගේ අතීතය

තුෂාර ප්‍රියංගිකා

මේ ගිහියම් කාලයයි
 රබර් කොළ ගිහිගන්න
 එළා ගිම්හානයමයි
 පොසොන් සැ මුටා වී ගෙන
 තිත්තම තිත්ත කළුවරට
 ඇඳිරි වැටෙන හදවත අස්සෙන්
 ගැස්සී ගැස්සී ඉස්සී ඉස්සී
 සිහිල් පිහි පොදු පස්සෙන්
 පාන්දර ජාමී එබිකම් කරන
 එළා ගිම්හානයමයි
 උඹව උදුරා ගෙන ගිය
 පිහිබර යාමය ඉරා දාපු
 කළුවරට ඇස් ගෙඩි රතු වෙවිවී
 ඒ ඉපල් වුණු රාත්‍රියමයි...

මේ අසාපත් දියෝතිස්
 පරධිලා පත් වෑන්
 අපේ ගිත් පා වුණා සත්තමයි
 රබර් ගස් හේඩාට
 ගල් පොත්ත මත උන්කු
 රැකි රුචුම් තනි රැකකා ඇත්තමයි
 අධි හදන් අධිත කොට
 සුසුම් පොදි පෑහුණා ආකෂේට
 රැ බදුලු සේවුමක් හර මෙහින් ඉතිබිත්දා.
 රත්තරං පාටට ඇතිරිවීව
 තරු කට බිම කඩා හැරිණා
 දියෝතිස් ඇහුණාද අයිසේ
 කියාපත් අදවත්
 මහමෙරක් තරම් උකුලාපු
 ලියද්දක ඉත්තක් වෑන් ගිටටාපු
 උමේ දිය වෙවිවී ඇස් පතුලේ
 ගොරාවිට කඩා ගෙන උකුරන්න දුගලාපු
 දුක් කන්දරාව
 ඇයි එල්ලුවේ
 ගල්පොත්ත ළඟ මග ගවේ?

රබර් ඇට පුපුරන තරමට
 මමත් ගැස්සෙන්නවා තමයි
 දවාලට අපිට අපි පේන්නෙ හැබැයි
 කළුවරට ඇහැරෙන ඇස් තියෙන්නෙ
 උඹටයි මටයි
 උදැල්ලටම දියාරු වෙවිවී ඇත්තල
 පිත්තල වෑන් දිලිනුණාත්
 මඩටම එරිවිවී පිවින අපෙයි
 බඩාතිස් ගෙනාවට අරලියා මල් පොකුරු
 සුවද හෑ එවිවා
 උමේ උරපන තරම්
 තනනම් ගත මැටිවෙ මේ රබර් වත්තෙමයි
 ආදා මි උඹයි ඒවා මමයි
 වෙලේ ගෙදර අක්කා ඇතින් ඇදෙයි

මන්දාරම් අදුරක් උණුකුම
 මේ ගිම්හානෙ ගිත්දයි
 පිවිවෙන්නෙ පිහි පිරිවිවී තණපත් පොකුරුයි
 වස්සාගෙ එන්නෙති රබර් වත්තම පාළයි
 දළුලෙන්ම පෑවිල්ල විතරයි
 ගිනෙන් පවා ඕමසා යන එන මග රකින්නවා
 බෝල බාස් ලීද ළඟ ගනේ තව ලඟිතවා
 හැට්ටේ අස්සෙන් ඉරා හදවත
 ගම්මු සිල්පද කඩතවා
 උත්තෙ අඹුදරු රටතවා
 දියෝතිස් අයිසේ උඹ මග ගල් ඉබ්බෙන්
 ඇහැන ඇරලා බලාපත්
 මං උමේ සෞඥ්‍යා
 මං උමේ සෞඥ්‍යා

(ඊවා රණවීර නම ට.)

දුරාතීතය

නිරාෂ ගුණාසේකර

දෙණියේ රම් තුරු පතචතර
 වියලි පත් ගලවා එතින් එක
 ගැමුණු කෙසෙල් කන්වලට
 බරු තියා සකසා මැනවිත
 ගම්මිරිස් වැල් පිරි පිරා
 හොඳම කරල් කඩමින
 වත්තේ තැන තැන වැටුණා
 කරාබු හැටි එක එක ඇහිඳ
 ඉදුණු පැහී වර්ගයක්
 ගස්ලබුටත්, පේරුසක් අත රඳවගෙන
 අම්මා නොවෙයි එන්නේ
 තාත්තාය අර කන්ද බැසගෙන

තාළනන දුරු රටක
 අදුරු මුසල සැඳවිත
 බලකපුටුවකදී හැකි
 ගිම සිත පාලු දුම්රිය පොළක
 මිදුණු බැබළුක ගිහිඳ සැඳ
 තුරුකින් ගිලිනුණා
 මහලු මේපල් පතක් තනි රැකිද්දී
 හදවතේ ඇමිගිලා ඇස් කොනෙන් වැටෙන්නවා
 අප තියා කළ මුදුන
 කුම කන්ද බැස්ස ඇරුමය

ඉස්සර දවසක විපුට
 අපුරු පොල් අතු රටාවක
 පුළු පුළු කරගැට
 අම්මා අතෙන් අදුරු හඳවා නොවෙද
 ගැලවූ කොහිල අලයක
 ඇහුණා කවුළුක සිරුමක්
 පෑව පොඩි මල් බිදවක්
 මගෙ ගිනේ තැවරිලා ඇයි තවම උණුකුමට

දෙල් හැදුණු දවස්වල යහමින්
 තබමා, පොල්ගා ඉණු මිරිස් හඳා උණුවට
 අපට පමණක්ම නොව
 යාලු මිතුරන් සැමට
 අ ගසා පොඩි බැබුලට
 බෙදු බෙලක් පිතානෙන්
 හඳුණා හැටි පුළු දුම් රැඳී උඩට
 අතින් අල්ලන් එඩේර මිරිස් සුවද
 මකක් වී ඒ සැම සැකින
 පිවිවෙන්නේ අම්මේ
 එළා පිවිවුණා ඇහිලි නොව
 ගිස් බව පිරුණා පපුවමය ඇද

අනෙරක් හැටිව ඇහුණා
 සියක් කටන වල් ගොළුව
 ගිටි එකම හැගණියද
 කරකාර බැඳ ගිය සැඳ පිට ගමට
 මේස උඩ බිත්ති වල එල්ලෙන
 රාමු කරගත් අපේ පැට්ටිය
 දෙස ඇස් දල්වමින්
 මනෙහැදර උළුවනු ජනෙල් වෑනේම
 ඔබ දෙදෙනත් බිඳක් ගින ද ඇද
 බිලමින් මුහුණට මුහුණ
 පිරිමෙනමින් වචන
 නොනගා දෝකාරය පපුකුරක්

මහා ගත සැරට වැටුණා
 කපා එළි පෙහෙලි කළ නොහැකි
 ගිලිකුමයි, කනම්ලිය ගාලෙයි දුරාතීතය
 ඇහුණු ඇහුණු තැන පෑරන
 ගැටුණු ගැටුණු තැන කසන
 එනමුදු විටින් විට
 වෙන් වෙන්ව දෙතැනක වුව
 හදවතින් ගමන් අරඹා
 ඇස්වලින් බිම වැටුණු කතාවක
 කඩ ඇඹුලට, තිත්තර
 තිබුණේ එකම පෙරවදනක් නොවෙද
 තෙල්ලියක සේ පසුව අම මිහිරක් දෙන.

ප්‍රවේසම

දුමින් උදුසංග දුහනායක

තිරුන්නර හමුවීමටද දැනෙන රසයක රසය
 හැඳින ගිහියක මෙන් හැමදාම එමී ඔබ එකක්

මීදුම් තට්ටු ගවුමකින් සැරසිලා ඔබ
 වැස්සකින් සියුම් දුම් දමන තාර පාරක් දිගට
 කුඩය සට එදින මා රැගෙන ගිය ගමන
 පැබැණිදෙක අකුරු මත ඇවිදිනා හැගිමකි දුන්නෙ මට

බස් එකේ කොල්ලෙක් පහුගිය දවසක
 සීරි එක දුන් වෙලේ අපට ඉඳුනෙන්
 වාඩිවෙන ගමනක් * ඔබ
 ගිරිකරගන්නා අහිනුන් තදකර
 පුපුරන්නට පෙර
 ගිනා බැඳුම් කට

කොන්දොස්තර මෙන්ම
 ආපන ශාලාවේ වේටර් ද
 සලකනා විදියෙහි අපට
 පපුව ගිහල කරන උණුසුම් අමුත්තක් ඇත

බාහිරට පෙන්වමින් අපි පෙම්වතුන් වග
 ඇතුළතින් මෙහෙම ප්‍රවේසම් වන එක
 විකාරම සෙල්ලමකි
 රසකි, අන් කවරදාකත් මා නොලද.

අම්මා

පද්මති ශ්‍රියාලතා

අම්මාය ඇ ගිනින් මෙරක් බර දරන්නී
 ලොවට රකසින් රැස්වේ සුසුම් වැල් මුදුන්හි
 රිදෙන බව දැන නොව කටු ද පිරිමලින්හි
 කටු පොකුරු අග පිපිණු සුවද මල් කෙළෙන්නී

සුළු නැගෙන සාගරේ සවිය ඇ අත්වැලෙයි
 කළු කඩා හැලෙන විට මහපොළොව ඇ සමයි
 මඩ කපිති මග අරින පෙර ගමන්කර ඇසයි
 සුළු නැගෙන සාගරේ සවිය ඇ අත්වැලෙයි

කම්හලේ වැඩි පොල් වැඩි වලට ඇ සමයි
 ලැබෙන විට ගම් යමක් පියවරක් පස්සෙහුයි
 අතවරය හැම නැගම උරුමයක් සේ දරයි
 නැගෙන පොඩිවෙන යළිත් නැගෙන හැඟණිය
 ඇසයි

කින් යසස් පොබයමින් රටක් බබලවන්නී
 අදට නොව නෙට්ට තව දුපුකුත් පතන්නී
 බැති බරව ලෙන්නටද දැස සමය දොවන්නී
 හදවතේ කන්තියෙන් ලෝකයක් දිනන්නී

වලාකුළු අතර හිඳ රුවන් බන්දුසීව

කළු දුමක් හැටිමින් දැවෙයි සුදු කපුරු පෙති
 වැනිලා වැනිලම මගේ කාණ්ඩාරයට හකි
 වතුසුද්ද එවෙන්නෙ නෙළුම් මල් පොර බදුකී
 මල් අසුන් කළු ගැසී රඳෙන තැන් පිරිමලිකී

අඹුන එන මැටි පහන් රාමු වෙන නැග ගිහිති
 බිඳී ගිය පහන් වක අතින් පැත්තෙන් බසිති
 ගිවී ගිය තිරපටක් සුළුත වෙන පුද්දි කුති
 වැඩි සුවද මගෙ නේද සුවද දුම් රොටු අසති

බෝ ගනේ පහළ අතු අපල ගසනට නැගෙනි
 බෝ ගනේ ඉහළ අතු සැද එළිය වැද හට්ති
 ඇති කියා ගෙරවිටත් උවැසියන් බිය නොවෙති
 සියගසින් අල්ලගෙන බලෙන් පැත් කළු පොවති ...

පහන් වැට